

Lenige voortplanting

Het lijkt wel een yogaoefening, maar deze **GEWONE ZEESTER** is bezig zich voort te planten. Dat doet elke zeester in zijn eentje, er komt geen paring aan te pas. Het mannetje spuit zijn zaadcellen het water in, het vrouwtje doet datzelfde met haar eitjes. Door zo hoog op de armen te staan, vergroten ze de verspreiding van hun geslachtscellen. Omdat zee-sterren in hun voortplantingsdrift wel gelijktijdig zijn afgestemd weten de ei- en zaadcellen elkaar in het water te vinden.

Microscopisch voedsel

Ook onder water regelt de zon de wisseling van de seizoenen, zeker in de Oosterschelde, omdat die relatief ondiep is. Warmte en licht schudden het leven op en brengen het tot bloei. In zee vormen microscopische algen de eerste schakel in de voedselketen. Dieren zoals de **WIJDE MANTEL** zeven ze samen met ander plankton met grote hoeveelheden uit het water. Hun filterend bestaan maakt ogen overbodig, toch hebben deze schelpen lichtgevoelige orgaantjes. Als blauwgroene kralen van een ketting versieren ze de mantelrand. Hiermee kan hij vijanden 'zien' aankomen, zoals de zeester. Bij gevaar heeft de wijde mantel een effectieve ontsnappings-techniek. Hij slaat met kracht zijn schelp open en dicht en beweegt hortend en stotend over de zeebodem: een schelp op de vlucht!

De wijde wereld in

Hoog op haar achterpoten wuift moeder **PENSEELKRAB** haar kroost uit. Wapperend met haar achterlijf geeft ze de jongen – zo klein als speldenknopjes – een duwtje in de goede richting. De bevruchte eitjes heeft de penseelkrab tot aan dit moment onder haar lijf meegedragen, in een soort broedbuidel. Krabben doorlopen verschillende stadia van vervelling totdat ze volwassen worden. Met hun skelet aan de buitenkant in plaats van binnenin, is dit de enige manier om te groeien.

Vierkante centimeter

Onder water loont het vooral de moeite om rond te kijken op de vierkante centimeter. Wat je dan als duiker op de zeebodem kunt tegenkomen, stemt je vrolijk. Zoals deze **SLANKE WAAIERSLAK**, nog geen twee keer groter dan je vingernagel. Zijn vurige 'papillen' wapperen in de stroming alle kanten op. Vanwege de witte puntjes wordt het naaktslakje ook

wel luciferslak genoemd. Het rood krijgt het diertje van zijn voedsel: hydroidpoliepen, die verwant zijn aan kwallen en anemonen. Op de foto neemt de waaierslak net een hapje van zo'n poliep. Met elke hap krijgt de slak netelcellen binnen, die maken hem oneetbaar. Wie hem eet, 'brandt' zijn bek. Een handige verdediging als je zo klein bent.

